

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ
ΚΥΤΡΙΑΚΗΝ

ΣΥΝΑΡΜΟΗ
ΕΤΗΘΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΡ. 10
ΔΕΠΤΕΡΙΚΟΓ Φρ. Χρ. 10

Τιμή Φυλλου
10 λεπτά 10

ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ
ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΓΓΩΝ.

ΕΤΟΣ Α'. | ΑΘΗΝΑ, Κυριακή 17 Αυγούστου 1903 | ΓΡΑΦΕΙΑ : Όδου Οικονόμου αριθ. 2 | ΑΡΙΘ. 556

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΘΡΥΛΟΥΣ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

ΗΡΩ ΚΑΙ ΛΕΑΝΤΡΟΣ

Α'.

Ό αθροβροχιάς άπάβωχα, κυμάτου γέννα,
 ώ διαφεντέφτρα έσύ, κάθε καρδιάς πού νιώθει,
 ώ θεά άλαστροπράχλη, δοξάζω έσένα !
 Τρεις μέρες πών πού δέν τόν είδα τόν καλό μου,
 θεμοί σ' άφέντ πεποίνε της καρδιάς μου οι πόθοι,
 στέ έσπνο μου τότε θωρώ και στ' όνειρό μου.
 Άπο μικρό παιδί πιστά σε περτάω,
 σύ μου άναχες τόν έρωτα γιú κειν τόν κλάνο,
 κι άν είδες, άπ' τή φλόγα του πώς δε φτιυράω,
 στά πόδια μου τόν έφερες νά μοιολήσει,
 — ώ τί στιγμή γλυκιά πού δέν τίνε ξεχάνω ! —
 πώς χάνετε γιά μέ. Έδύ του 'δίνες θάρρος
 σαν άστρο άποσπερις φαινάμενη στή δύση
 κι' άχτίδες στέίνοντασ τίν όρα του μινούδες,
 ώ σύ μουούλα του 'έρωτα, κρυφή Άθροδίτη
 νά πύθει στο γυαλό, νά βδουεται σεσ κώμα,
 οι δελφινάσ, σαν Τριτωνάσ, πού ή Άμφιτρίτη
 τίνεσ στο φώσ, και νά γχετ' έδώ πρίμα...
 Κ' έτσι ξεχνούσατε τιά δυό τής ζωής τó βάρος
 κ' έτρεχε ό χρόνος άλυπος. Και σύ γελούσεσ.
 Τρεις μέρες, τρεις ! — Κι' άν μου τόν ήρπαξεν ό Χά-

ό Λεάντροσ μέσ' άγκομαχάει κ' έχει λαχτάρα
 τί τόν φτερόν' ή άγάπη κι' άψήφαι το μνήμα
 γιστι άγναντια από τή Ενστέ μινά μαθρομάτα
 μ' ένα φανάρι του φτάνει και σ' άήτο πάλει
 κι' όλο και κόφτει διάστημα στέιν όρησ στράτα
 και μέσ' στί χαρ-πάλεμα μιλάει και λέει:
 — αδούλα θα μου γενούδουν, θάλασσ' άγρια, θούλα,
 νά 'χα κοντά τί θροσπόλουμε μάτια της, νά 'χα,
 κι' όυλα τ' άστέρια άσ έλειπα, άσ σβήναν κι' όυλα,
 τάχα τ' άστέρια πού πού μού φέγγαν, τάχα;
 Τρεις μέρες έχω νά σε ιδώ νά σοσ μιλήσω,
 γλυκιά μου άγλι! 'Ηρώ, και σύ άγρυπνήσ γιά μένα
 ώ τάχα θα σε ιδώ ξανά; τάχα θά ξάσω;... »

Μα ξάθνωσ όθίνει άχίεσ βορίας κειό τó φανάρι,
 τόν φέρνει τότε ή σκοτεινιά εις νερά χαμένα
 κ' έτσι νικεί ή θάλασσα τó παλλικαίρι.
 Κουρραλλιαόμενα γνήθι άστέριφτων πανοθιό του
 και βλέπει μπρόσ στά μάτια του τó θανάτο του.
 Βροντάει ό άστροπύλεκασ κι' άντιβροντάει
 τó κύμα ως πού τίν όρνει' όχ άλυπητο κήμα.
 θάε τó κορμί, π' ώργιγυδουσιν ως τώρα μίνεσ.
 Κι' άήτο γιά μνήμα όργό άφαλό τού άνοίγει...

Κρίμα !
Κλάψε τó Λεάντρο πάλει ό Λεάντροσ, χήρα κόρη.

Σπυρόφωσ κι' άνάμωλλν στού ήλιου τó' άχτίνεσ
 μπρόσ στο κατάγαλο ή 'Ηρώ τότε ζήτηει
 και τή βραχνή φωνή της ξεανούδινου τ' όρη
 — Συντρίμνια ειν' ή καρδιά μου! Βράδυ και πουργό
 γυρνά στο περιγιάλι, στά χαμένα τρέχω,
 και κλάγω, πάντα κλάγω και τά φέκια βυέχο,
 ζάλη έχω στί κεφάλι, μα όλο και γυρνά,
 Τριζόννε τα γυαλόδοα κι' έγω παντέχο,
 τινάω τó πέλαο, τινάω τόν ουράνο.
 Νεράιδεσ του γυαλού μου πύραγ—άχ πονά ! —
 εκείνιν π' άγαπούσα, τώρα νού δέν έχω.
 *Όνειρο ειταν γιά μέ γλυκό, μα εδούστη τώρα ! »

'Απ' τή χαράματα κι' έδώ, έπαψ' ή μπόρα,
 μ' άκόμα ή φουσκοθαλασσιά κ' ή ροχοζάλη
 άνάστατη τή θάλασσα κρατούν άκόμα,
 Τινάει τ' άφάρτα κήματα και τί κεφάλι
 άνθροπνιο κυλούσανε, κάτι σα όσμα,
 κι' ώμω ξεβράζουσιν στί γιάλο εκεί μπροστά της
 του νιού π' άγάπασ τó κορμί, του νιού π' άγάπα.
 Μαδάει μ' όδώνη ή άμοιρη τή θεία μαλλιά της.
 — Τι μοιρολόι πλιά νά πώ που όλα σοσ τ' άπα !
 Και τώρα... άσ γίνει και γιά μέ τó μάδρο κύμα
 κοντά σου μνήμα ! »

ΜΕΝΟΣ ΦΙΛΗΝΤΑΣ

ΡΑΧΑΤΛΗΔΕΣ ΚΑΙ ΤΕΜΠΕΛΗΔΕΣ

Η ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ χάνεται, μεγάλεσ κινούσεσ
 άπειλει τó 'Εθνοσ και :

«... Ό κ. Θ. Διληγιάννησ καλλιεργεί
 ροδα εις τήν Κηφισσιαν και όμιλει περι διαλύ-
 σεωσ της Βουλής, μελετών κ' έν ταξιδιου ά-
 ναφυχής μέχρι Δαλματίας.»

« Ό κ. Γ. Θεοτόκησ παραθερίζει εις τó έν
 Κερύρα κτήμά του, άναμένων τó κινήγιου
 τών δροτύων και τών τρυγόνων.»

« Ό κ. Ζαίμησ εικάζουσιν ότι θά έφρηυχά-
 ζη εις τήν Μονήν του Μ. Σπηλαίου, χωρις τού-
 λάχιστον νά φιλοδέξθι γηουμενιαν μια; ει τών
 μινών της επαρχίασ του.»

« Ό κ. Σιμόπουλοσ ταξιδεύει με γιδε άνά
 τας 'Ελληνικάσ νήσουσ χάριν άναφυχής.»

« Ό κ. Α. Διληγγώργησ μεταβαίνει εις τó
 έν Θεσσαλία κτήμά του διά νά μελετήση τά
 της παραγωγής της ζαχαρέωσ.»

ΕΝΑΣ

Ρωμηόσ από τήν Λόντρα στέλνει τήν
 πολύτιμη αύτή πληροφορία στή « Έστία ».
 Τίποτε καινούργια δέν μάσ μαθαίνει ό Ρω-
 μηόσ αυτόσ. Πώς ραχατεύουσιν και τεμπελιάζουσιν
 οι Άρχηγοί μας, όταν εύρίσκονται έκτός της
 Άρχής, τó Ξέρουμεσ.

Ξέρουμεσ άκόμη πώς κομμιά φορά τεμπε-
 λιάζουσιν, και ραχατεύουσιν και όταν έχουσ τήν
 Άοχη στά χέρια τουσ.

Τό Ξέρουμεσ. Μα τó ξεχνούμεσ. Και μονάχα
 όταν μάσ τó θυμίσθ κανείσ, ξεπνούμε και ξεπα-
 ζομαστει και τραθούμε τά μαλλιά της κεραλής.
 μας και σαν χήρεσ άπαρηγόρητεσ φωνάζουμε ;

— Μπα τουδ άφιλότιμοσ ! Τό ραχάτι
 τουσ κοιτάζουσιν και δέν νοιάζουσιν γιά τó 'Ε-
 θνοσ που χάνεται ; Και δέν δίνουσιν μιά πεν-
 ταρα γιά τó χάλια μας ; Και δέν συγκινούνται
 καθόλου γιά τήν κακομοιριά μας ;

Τι κι' άν χάνεται ή Μακεδονία ;

Τ' άγαλμα κρύο, άκίνητο, μαρμαρωμένο
 τή βλέπει άλύπητα. Οι θεοί δέν νιώθουσιν ζάλη
 γιά πάθια τών θνητών.— Τίποτεσ δε μινάει
 μέσ' στο ναό τίν καλοστιά στήν έρωτιδίε.
 — « Ό θεά σκληρή κι' άμάλαχτη, θεά ζουλιάρα !
 βλαστήμησεσ ή καρδιά κι' όξω πηδάει.
 Νύχτα παντού, τρισκότιδο, κι' ό νούσ της μάδροσ
 Που τρέχει ; — Που τρέχει πούλι άνεμοδαρμένο,
 δρολόπι πού τó τριγυρνάει κι' άνεμοζάλη ;
 Άγναντια της βογκάει ό πόντεσ ωσαν τάδροσ.
 Μα είναι τó μάτι τó θελό συνειδησμένο
 και βλέπει πρός τó πέλαο κι' ή καρδιά της πάλλει

Είναι ή 'Ηρώ ή Ιερίδα της Άθροδίτησ
 κι' άκαρτερεί άπ' τήν Άδυδο...

Β'.

Μέσ' στί άγριο καταμούκαρο, στή μάδρη άντέρα
 του γαλανού του 'Ελλάθιοντου τó άστατο κύμα
 βαρυά βογκάει κι' όλο ζεσθή μ' άφρώσ γαργάρα.
 θεριό μ' όρίθνητα τά στόματα, πού όθμα
 ζινάει νά καταπεί κάποια ζωή μέ νιάτα

28

Ο ΝΟΥΜΑΣ, ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ Μ' ΟΚΤΩ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ: Στά κιόσκια των πλι-
τειών Συντάγματος, Όμοιοίς, Έ-
πουργείου Οικονομικών, Σταθμοί Τρο-
χιθοδρόμων (Οφθαλμιατρείων), Σταθ-
μοί Υπογείου σιδηροδρόμου (Όμιό-
νοια).

Στον Πειραιά Ηρακλ. Έφ. Β. Τσαγγαρί
Ο «ΝΟΥΜΑΣ» σέεται από τις έπαυ-
χίες και τριμάνους συνδρομητές, με δύο
ήραχες προπληρωτές τήν τριμηνία.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ Κ Α Ι ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΜΑΣ ΕΙΠΑΝ

κάτι, αυθεντικώτατα, και τώ δημοσιεύουμε γ'
άληθινό ένθουσιασμό, άφου αύτόεινε προς τι-
μήν τās φουρτουνιασμένης Πολιτικής μας,
πού δέν έχει ή άμιορη πολλά τέτοια φωτεινά
σημεία νά δείξη.

Οί δασκαλικές μεταβολές ήτανε λίγες φέ-
τος, όλοι τώ είδαν και όλοι ξεψυγώτικανε. Αύ-
τό ήμως δέν ήθελεται στον Έπουργό τής Παι-
δείας. Ο κ. Φαρμακόπουλος έβαλε όλα τά δυ-
νατά του για νά άκολουθήσιν τās εύκλειείς πα-
ραδόσεις τών προκυτόχων του, γι' αυτό και
παρουσίασε στον κ. Ράλλη πέντε ολόκληρες
σαντιπές γεμίτες από δασκαλικές μεταβολές.

Ο κ. Ράλλης τής είδε και έτρόμαξε.
— Τόσες πολλές; έφώναξε τρομασμένος
ό κ. Προδουπουργός.

— Η άνάγκη, κ. Πρόεδρε! . . .
— Η άνάγκη; Για νά δοήμε! Απολύε-
ται ό τάδε Γυμνασιάρχης. Γιατί, παρακαλώ;
Έγάρχει έκθεση γι' αυτόν;

— Όχι!
— Τότε;
— Δέν έχει πολιτικών προστάτην! . . .

— Μπά! Τότε γίνοιμ' έγώ προστάτης του!
Και ό κ. Ράλλης σκίζει τώ διάταγμα και
ό κ. Φαρμακόπουλος κτρινίζει σάν τώ λεμόνι.

— Άλλο διάταγμα τώρα! Ο δημοδιδάσκα-
λος Κολοκυθόπουλος άπολύεται . . . Ποών' ή
έκθεση γι' αυτόν;

— Δέν ήπάρχει, αλλά . . .
Ξέσκια κ' αύτό. Και ούτω καθεξής. Ο
κ. Φαρμακόπουλος έδινε διατάγματα έτοιμα,
και ό κ. Ράλλης τώ έξόχιζε κ' έτσι ούτε τώ
έκατοστό δέν έμεινε σδών από όσα μετακόμισε
στο Προδουπουργικό σπίτι ό τής Παιδείας Έ-
πουργός.

Έπί τέλους έπρεπε νά διαμαρτυρηθ ή και
ό κ. Έπουργός.

— Κύριε Πρόεδρε, τού λέει τρέμοντας από
τ ή συγκίνηση, γιατί μοι τώ κάνετε αύτό;

— Για νά σάς σώσω, κ. συνάδελφε, από
τώ μασκαράλικο, πού θά παθαίνετε μπροστά
στο Διάδοχο. Άν δέν τώ έξόχιζα έγώ, θά τώ
έξόχιζε ή Α. Γ. και τότε και τών δύο μας ή
θέσι θά ήτιν δύσκολη!

Και πραγματικώς ή Α. Γ. έζήτησε δικαιο-
λογητικές έκθέσεις και για τώ λίγ' άκόμη
διατάγματα πού τού παρουσίασαν προς έπι-
γραφήν.

Η «Έστία» τή περασμένην εβδομάδα έχι-
ρέτησε τόν κ. Ράλλη ως Παράφορον. Τόν
έτιω χαιρετισμό τού κάνει κι' ό «Νουμάς».
Μας χρειάζονται μερικοί παρήφοροι για νά
μιάς σώσουν από τή μούχλη τών φρονιμίον.

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑ

τού κ. Φιλήντα «Πρώ και Λέαντρος» πού δημοσιεύ-
μεν στην πρώτη σελίδα σήμερα, είνε παρμένο ήπώ
τούς θρόνους τών αιώνων. — από παιδική συλλο-
γή βγαλμένη εδώ και δυή χρόνια, πριν δηλ. άκούη
ό κ. Φιλήντας βγάλη τή Γραμματική του για τή Ρω-
μέϊαν γλώσσα, πού τόσον έτάραξε τ' αύτή τή νεύρα
τών κ. κ. καθολολόγων, και τόσο έφώτισε τώ έθι-
κόν μας ζήτημα, άφου άπόδειξε πώ: τά κλη-
ρίκοι τής λέν οι διάφοροι Χατζιδάκηδες, γλώσσά μας
είνε κόρη φυσική τής αρχαίας, και όχι συνουπί-
δος, όποις είναι ή καθαρώνουσα.

Ηιθάνον ήργότερα ήά σάς δώσωμεν και κανέν
άλλο ποίημα άπ' αύτήν τήν συλλογή. Έχει τόσα
άκόμη καλά, κατ' τήν γνώμην μας ήυος τώ κλη-
ρίτερό της ήτο ή «Πρώ και ό Λέαντρος» γι' αυτό
και τώ προτιμήσαμε.

Η ΑΔΙΑΝΤΡΟΠΙΑ

τού κύρ Νίκου τού Σπανδωνή παίρνει πάλι και δι-
νει. Έγάρφαμε στο περασμένο φύλλο για τή γλωσ-
σικά χωρητά. Αναγκάζομαστε νά ξαναγράψομε
και στή σημερινή για τή — πώς νά τώ ποίμε; —
τή χωρητά του τή ξεραστικά. Όρίστε! Τού 'πесе
μιά άπδειτάτη μετάφραση ρεκλάμας σαπουνιού,
γραμμένη δ'ήθεν στή δημοτική γλώσσα — καθόλου
παράδοξο τήν μετάφραση νά τήν έκανε κι' ό ίδιος
για νά βρή ήλη χρονογραφώματος. — κι' άπανοι στή
μετάφραση αύτή κήθεται ή καλύτερ σάς ό κύρ Νικο-
λής και συλοβρίζει όλους τούς άγωνίζομενους για
τήν έθνική μας γλώσσα, άρχίζοντας από τόν Ψη-
χάρη και τελειώνοντας στον Κρουμπάχερ και στή
άλλα «όμοίως φύσεως και ομοιάσεια».

Νά μιλήη ό κύρ Νικολής: για κ ο υ μ α σ ι α !
Δέν ας φαίνεται παρξένο αύτό;

«Λε είνε! Τώ κυριώτερο από όσα έχει γραμ-
μένα στο κουμάσι αύτό, πού καλείται χρονογρά-
φημα, είνε ή δήλωσις ή έπίσημη πού κάνει πώς δέν
άσχολήθηκε άκόμη σοβαρά για τώ γλωσσικό ζή-
τημα, διότι — μωρέ δέν γελάτε; — τώ ζήτημ' αύτό
τό θεωρεί απλώσ τερτίπει πέντε δεκά
άνε υ φ ή η ; χ α σ τ ο μ έ ρ ο δ ω ν ! !

Ο μετά φήμης κ' άπαθλημένους μιά φυλάει
κι' άλλα τέτοια γλέντια! Πώς;

ΚΙ' ΑΛΛΗ

φορά έγράψαμε για τώ άγαπημένο μας «Φώς», τήν
Σαμιώτικη έβδομακρίατα έφημερίδα πού άγωνί-
ζεται τόσο παληκαρία τής Άλθιθείας τήν μεγάλο
άγώνα εκεί κάτω, στο έλληνικότατο νησί.

Με ποιά λαχτάρα καρτερούμε τώ ταχυδρομείο
πού θά μιάς, τήν φέρη και με ποιά λαίμαργία ρι-
γνόμαστε στ' άρθρά τή ζωντανά και στή χρονο-
γραφώματα τή γεμάτα νόημα «έξπννάδα τού
Γ' έρω - Παράξενου, τού Στραβόξυλου»
και τών άλλων συντακτών της! Έχουν μιά ήροσι
πού νά σάς ποίμε τήν άλθθεια ή πολιθυνητος
Άττική έξπννάδα από καιρό τήν έμασε.

Τώρα τελευταία τώ «Φώς» άπόχρησε κ' έναν
καινούργιο συντάκτη, τόν Κ ή ρ υ κ α τ ο υ «Φω-
τός» ό όποιος άρχισε νά έξηγήη κάθε Κυριακή τώ
Παγγέλιο στός άναγνώστες του με μιά γλώσσα
γεμάτη ζωή κ' άρμονία και ποίηση.

... Ταξιδεύει τώ καικάκι μέσα στή θάλασσα
τής Άαλιλαίας με τούς άγαπημένους τού Χριστού
μαθητάδες και ή τριμηνία τώ παραδέρνει και τώ
βασανίζει όλη τήν νύχτα... »

Κ' αν δέν είνε χριστιανοί οι άναγνώστες τού

«Φωτός» θά γίνουν με τώ κέρωμα αύτό. Πότε θά
κουσθούν κι' από τώ έπίσημο τής εκκλησίας βήμα
τά λόγι' αύτά και πότε θά πάθουν νά κρηθείσουν
και μάς, και τή θρησκεία οι ιεροκήρυκες με τή βρο-
ντερή λόγια τους πού ξετειάζουν τ' αύτιά μας χωρίς
νά μπορούνε νάγγιζομεν και στήν ψυχή μας πού δι-
ψάει για πίστι και τήν ποιήσουν οι ρασοφόροι μπου-
μπουλοθεολόγοι μ' άπιστία;

Ταξιδεύει τώ καικάκι μέσα στή θάλασσα τής
Άαλιλαίας... «Λε, πότε θά φανή ένας δεύτερος
Μηνάτης νά μιάς μάση και μιάς, με τώ μέλι τού
λόγου του, στο όνειραμένο καικάκι πού ή Χριστός μιά
μέρα έταξείδευεν και πού ή Πίστις έξακολουθεί ία-
μα νά ταξείδευη!

Τώ Κυριακάτικο κέρωμα τού «Φωτός» μιάς έ-
κανε νά θυμηθώμε πώς είκαστε Χριστιανοί. Πόσο
τό ζήλευομε και πόσο τώ λαχταρούματε. ό μεγάλω-
νομος «Κήρυκας» του νά διώλεγε για βήμα του
και τις στήλες τού «Νουμάς»!

ΜΠΕΛΑΔΕΣ

μεγάλου είχαμε με τώ καρβάνι τών Ρώσων κο-
χινολόγων πού μιάς ήρθε προχθές. «Οχι, πώς θά
μιαξέρωγανοι άθροιστήν τόπο, όύτε πώς θά έυλε-
θων τ' ήρχαί μας, αλλά πώς θά μιάς έδύξην τε
δύσκολή θέσι με τόν τρόπο τής ύποδοχής πού έπρε-
πε νά τούς κάνομε.

Νά τούς ύποδεχθώμε μ' ένθουσιασμό;

Μά ό ένθουσιασμός ήταν δέν βγαίνη αύθόμητος
άπ' τήν καρδιά, φαίνεται πώς είνε ψεύτικος και κλη-
λίτερο νά λείπη. Δέν ήθλαμ δέ και ήπαίτησι οι
Ρώσοι νά δείξομεν σ' αύτή τούλάχιση τήν περι-
στασι άληθινό ένθουσιασμό γι' αύτούς.

Νά τούς άποδοκιμάσομε; Νά τούς δώσομε νά
καταλάβουν πώς άσχημα είχαμ, πώς έδιείδεν
άκαταλληλη έποχή για νασθόν νά προσκυνήσουν τ'
ήρχαί μας; κειμήλια και νά μιάς άνακατώσουν τή:
γλώδες;

Και ό και αύτό. χείρ τερο μέλιστα και από τώ
πρώτο, και στή κεράλι μας θά ξεσπούσε. Η Ρωσία
είνε μεγάλη, και μεις μικροί. Δέν πρέπει δέ οι μι-
κροί νά δείξουν ποτέ τή δόντια τους γιατί και γε-
λοιοί γίνονται και άγρια τιμωρούνται.

Κρίο αμν λοιπόν. Ούτε ένθουσιασμοί, ούτε ά-
ποδοκιμασία. Άδικαιοκίμονή ψυχνασκήκατασπίω:
δέν ήρθαν καθόλου και τούς ήρήτικε νά κί-
νουν τή δουλειά τους και νά γυρίσουν ήσυχα στή
πατρίδα τους. Τά πολύ πολύ τούς κυτάξχαμε με
άποια περιέργεια ήταν τύχαινα και τούς άπαντήσομε
στώ δούμο, όποις αυτάξομε και τόν σμπακιτώ-
την τους, τόν σκυλόβρωπο Ζουζό, ήταν ό ήμπε-
σαρίος τού ξεγνάει νά τού πορέση τήν κατσούλα
του. Αύτ' ήταύή καλλίτερη πολιτική, πού και μιάς
δέν έξευτελίτε και τούς; Ρώσους δέν έσχολιάσε.

ΣΤΗΝ ΚΟΡΥΦΗ ΤΟΥ ΑΓ. ΒΕΡΝΑΡΔΟΥ

Ἐλπιπε πάνω ἕνα φῶς καὶ κάτω στὴν
κατισορῆά τοῦ βουνοῦ, στὸ ἡμίφως ποῦ σκόρ-
πιζε ἡ λαμπράδα τοῦ χιονοῦ δύο ἄνθρωποι
ἀνεβαίνουν.—Μὰ φουρτούνα φοβερὴ ἐβοῦζε
γύρω καὶ χιονοστιβάδες ἐπέφταν μὲ καταχθό-
νια μεγαλοπρέπεια κάτω στῆς σκοτεινὲς φά-
ρυγγες.—Οἱ δύο ἄνθρωποι ἀνεβαίνουν πάν-
τοτε.—Ὁ ἕνας ἦταν νέος καὶ ἤμπορούσε ν' ἀ-
νεβαίνει περὶ γρήγορα, μ' ἀναγκάζονταν νὰ
πιεζομένη καὶ τὸν ἄλλο ποῦ ἦταν γέρος κ' ἄ-
νεβαινε μὲ ἀσταθεῖς βήμα, κρατῶντας στὸ χέ-
ρι του κ' ἕνα γερὸ ραβδί.

Σὲ λίγο ὁ γέρος ἀποστημιένος, ἔπυσε χάμα
μὴ μπορῶντας νὰ πῆει μπρός.
— Παιδί μου! τὰ πόδια μου ἐκόπκων...
δὲ μπορῶ περὶ!

— Κάνε κουράγιο πατέρα! σὺν φτάσσουμε
στὸ μοναστήρι θὰ ξεκουρασθῆς—πατέρα—
Δὲ σοῦ δίνει ζωὴ κείνο τὸ φῶς ἐκεῖ πάνω...ποῦ
σοῦ ὑπάρχει ἀνάπαυσις;—

— Ἀνέβηκα πολλές φορές, παιδί μου, μὰ
αὐτὸ τὸ ἀνεβαιμία μοῦ φαίνεται πῶς θὰ εἶναι
τὸ τελευταῖο.—Ἐσένη σοῦ δίνει ζωὴ καὶ θάρ-
ρος ἢ νεότης, μὰ σ' ἐμένα ἔχει παγώσει τὴν
ὑπομονὴν ἢ κρυάδα τῶν γυριαιῶν.—Κι' ὅμως
πρέπει ν' ἀνεβῶ ἐκεῖ πάνω.

— Μὰ πῶς;!

— Θυμῆσαι ὅταν ἦσουν μικρός...
Ἐγὼ σ' ἔφερα στὴν ἀγκαλιά μου ὡς ποῦ
μπόρεσες νὰ σταθῆς στὰ πόδια σου. Πᾶρε με
τώρα καὶ σὺ στὸν ὄμο σου καὶ κάνε θάρρος
νὰ μ' ἀνεβιάσῃς ἔπάνω.

— Μὰ πατέρα ὁ δρόμος εἶν' ἐπικίντυνος
καὶ καθόλου παράξενο νὰ γκρεμιστοῦμε καὶ
οἱ δύο σ' ἕνα βράβρο... κ' ἀφοῦ θάχω
τὰ χέρια μου πιασμένα πῶς θὰ κρατήσω;
Ἄλλ' ὡς εἶνε! εἶπε, καὶ τὸν ἀράζει μὲ τὰ δύο
τοῦ χέρια καὶ τὸν ἐπῆρε στοις ὤμους του.
— Ἐπροχωροῦσε μὲ βῆμα βαρῶ—Ἐφῆσαν σ'
ἕνα μονοπάτι ποῦ ἦταν ἀναμεταξὺ σὲ μιὰ
φάραγγα βαθειὰ καὶ σκοτεινὴ κ' ἀπὸ τὴν
ἄλλη μεριὰ γκρεμῶς.

— Στάσου νὰ κατεβῶ, λέει ὁ πατέρας,
γιατὶ ἐδῶ εἶνε ἐπικίντυνο τὸ μέρος!

— Ὅχι! εἶπε ὁ γιὸς κ' ἀπροχώρησε.

Μὰ σκοτάφτει ὁ γιὸς μιὰ, δύο σὲ μιὰ
πέτρα καὶ πέφτει—Τὰ χέρια ἀφίνουν τὸν πα-
τέρα, καὶ ὁ πατέρας γκρεμίζεται κάτω στὸ
βράβρο... κ' ὁ γιὸς μόλις πρόφτασε νὰ
πιαστῆ ἀπὸ τὴν πέτρα—νὰ κρα-
τήσῃ. Τὸ μέρος ἦταν τόσο ἐπικίντυνο, ποῦ
ἦταν θάμα νὰ πιαστῆ κανεὶς καὶ ἕμερα, γιὰ
νὴ γλιτώσῃ...

Μὴν τόκανε ἐπίτιδες;

Μὰ καὶ πάλε μὲ κίντυνο τῆς ζωῆς του;

Δὲν ξέρω, μὰ ὁ νιὸς χωρὶς νὰ προσέξῃ
στὴν πτόση τοῦ πατέρα, ἐπάδινε ἀλαφρῶς
καὶ ξανάρχισε, ν' ἀνεβαίνει τρέχοντας, σὰ
νὰφευγε τὴ Λάμα ποῦ κατάπιε τὸν πατέρα
του καὶ μπορῶ νὰ πῶ χαρούμενος, γιατί ξα-
λαφρώθηκε. Κάτω ἀκούστικε ὁ κρότος ἑνὸς
πτώματος ποῦ γίνονταν συντρίμι στῆς πέτρες
καὶ μιὰ φωνὴ ποῦ μὲσ' ἀπὸ τὴν ἀδυσσο φώ-
ναζε: οἱ πεθαμένοι στὴν ἀδυσσο καὶ οἱ ζων-
τανοὶ στὴ ζωὴ.

Θ. ΜΑΥΡΟΜΑΤΗΣ

ΦΡ ΝΙΤΣΕ

ΤΑΔΕ ΛΕΓΕΙ ΖΑΡΑΤΟΥΣΤΡΑΣ.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙ ΤΟΥ κ. ΠΑΥΛΟΥ ΓΝΕΥΤΟΥ

(Συνέχεια ἀπὸ τὰ 53, 54 καὶ 55 φύλλα)

Οἱ παπάδες.

Καὶ μιὰ μέρα ἔκαμεν ὁ κ. Ζαράτουςτρας ἕνα
στοῦς μαθητὰς του μιὰ παραβολὴ καὶ τοῦ εἶπε
αὐτὰ τὰ λόγια:

«Νὰ οἱ παπάδες; καὶ ἂν καὶ εἶνε ἔχθροὶ μου περ-
νᾶτε μου σιγὰ ἀπὸ μπροστὰ τους καὶ μὲ χαμηλο-
μένα τὰ σπαθιά!

Καὶ σ' αὐτοῦς ἀνάμεσα ὑπάρχουν ἥρωες: πολ-
λοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἔπαθαν πολὺ—; γι' αὐτὸ θέλουν νὰ
κάνουν τοὺς ἄλλους νὰ πάσχουν.

Ἐἶνε κακοὶ ἔχθροὶ: Τίποτε δὲν εἶνε ἐδικαιτη-
κώτερο ἀπ' τὴν ταπεινότητος. Κ' εὐκόλα λεράνε-
ται ἅποιος τοὺς ἐγγίζει.

Μὰ τὸ αἷμα μου εἶνε γενιὰ μὲ τὸ δικό τους, καὶ
θέλω τὸ αἷμά μου νὰ ξέρῃ νὰ τιμᾶται μὲσ' στὸ
δικό τους.»

Κι' ὅταν αὐτοὶ εἶχαν διαβῆ, ἔπιασε τὸν Ζαρά-
τουςτρα ἕνας πόνο: δὲν εἶχε παλαίσει πολὺ καιρὸ
μὲ τὸν πόνου του, κ' ἐσηκώθη κ' ἄρχισε νὰ μιλά.

«Μοῦ κάμνον λύπη αὐτοὶ οἱ παπάδες. Δὲν τοὺς
χωνεῶ, μὰ αὐτὸ γιὰ μένα εἶνε τὸ λιγώτερο, ἀπ'
τὸν καιρὸ ποῦ εἶμαι ἀνάμεσα στοὺς ἄνθρώπους. Μὰ
ὑποφέρω καὶ ὑπέφερα μαζὺ τους. ἀχμάλωτοι εἶνε
γιὰ μένα, καὶ σημειωμένοι. Ἐκεῖνος, ποῦ θνομάζουν
λυτρωτὴν, αὐτὸς τοὺς ἔριξε στὰ δεσμά:

Σὲ δεσμὰ ἀπὸ Ἄξιος ψεύτικες καὶ λόγια πλα-
νημένα. Ἄχ καὶ νὰ βρισκονταν κανεὶς κ' αὐτοὺς νὰ
τοὺς λυτρώσῃ ἀπὸ τὸν λυτρωτὴ τους!

Σ' ἕνα νησί ἐνόμιζαν πῶς βγαίνουν νὰ πατή-
σουν ἀνὰ τοὺς τραβοῦσε ἡ θάλασσα γύρω μὰ κύ-
ταξε ἦταν!

Τέρας κοιμισμένο!

Ἄξιος ψεύτικες καὶ πλανημένα λόγια: εἶνε
τὰ χειρότερα τέρατα γιὰ τοὺς θνητούς—πολὺν
καιρὸ κοιμάται σ' αὐτοὺς καὶ καρτερεῖ ἡ Μοῖρα.

Ἐγότερα ἔμοις ξηπνᾶ, ἐρχεται τρώγει καὶ κα-
ταπίνει τὴν καθὲ κατοικίᾳ ποῦ χτισθῆκεν ἐπά-
νω της.

Ὡ, γιὰ κυτᾶτε αὐτὲς τῆς κατοικίης ποῦ
αὐτοὶ οἱ παπάδες ἔχτισαν. Ἐκκλησίαι τῆς λέν
τῆς μυροκαπισμένης των αὐτῆς κατοικίης.

Ὡ αὐτὸ τὸ φῶς τὸ ψεύτικο, ὁ πειγρὸς ἀ-
γέρας!

Ἐδῶ ποῦ ἡ ψυχὴ στὰ ὕψη της ἔπάνω—γιὰ νὰ
πετάξῃ δὲν τολμᾷ!

Ἄλλὰ ἡ Πίστη τους ἔτσι τοὺς προστάζει
ἰγονατιστὰ νὰ μπαίνετε, οἱ ἀμαρτωλοὶ, τὴ
σκάλα!

Ἄλθθεια προτιμῶ νὰ βλέπω ἕνα μάτι ἀδιάν-
τροπο παρὰ τὰ χαμηλωμένα μάτια τους ἀπ' τὴν
ντροπὴ καὶ τὴν εὐλάβειά τους!

Ποῖς τῆς ἐδημιούργησαν αὐτὲς τῆς κατοικίης
καὶ Σκάλες τῆς Μετανοίας; Δὲν εἶνε ἐκεῖνοι ποῦ
γύρουν γιὰ νὰ κερτοῦν, κ' ἐντρέπονται στὸν κα-
θαρὸ οὐρανὸ μπροστὰ νὰ βγούν.

Καὶ τότε μόνον ὅταν ὁ οὐρανὸς καθαροὶ κυτᾶζει
πάλι μέσα ἀπὸ θλόους χαλασμένους καὶ βλέπει τὸ

χορτάρει καὶ παπαροῦνες κόκκινες σὲ γκρεμισμένους
τοίχους,—τότε κ' ἐγὼ πάλι στὰ σπήτια τούτου τοῦ
θεοῦ θὰ κλίνω τὴν καρδίᾳ μου: κ' ἀλήθεια ἦταν
πολύς ἠρωϊσμός στὴν προσευχὴ τους μέσα.

Καὶ τὸν θεὸν τοὺς δὲν ἤξευραν ἄλλοῶς νὰ ἀγα-
πήσουν παρὰ ἀφοῦ ἑσταύρωσαν τὸν ἄνθρωπον ἐπὶ
ξύλου

Καὶ μὲ τὸν νοῦ τους ἔβαλαν σὺν τοὺς νεκροῦς
νὰ ζήσουν καὶ ἐτόλξαν μὲ σάβανα τὰ πτώματά
τους μαῦρα, ἀκόμα καὶ τὰ λόγια τους μυρίζουνε
νεκρῶτα.

Καὶ ὅποιος ζῆ κοντὰ τους ζῆ σὲ βρομιόνερα
κοντὰ, ποῦ ἀπὸ μέσα βγαίνει γλυκὸ καὶ μελαγχολ-
ικὸ τοῦ βάρβαρου τραγοῦδι.

Καλλίτερα τραγοῦδια ἔπρεπε νὰ μοῦ τραγοῦδοῦν
νὰ μᾶθω νὰ πιστεύω κ' ἐγὼ τὸν λυτρωτὴ τους,
λυτρωμένοι ἔπρεπε νὰ μοῦ φαίνονται οἱ μαθη-
ταὶ του!

Γ' ἡμῶς ἤθελα νὰ τοὺς δῶ! Ἐμορφιὰ μονάχα
ἔπρεπε τὴν μετάνοιαν στὸ κόσμον νὰ κηρύχῃ.

Μὰ ποῖον θὰ πείσῃ αὐτὴ ἐδῶ ἡ μακαρωμένη
θλίψη!

Ἀλήθεια, οἱ λυτρωταὶ τους δὲν ἤλθαν ἀπ' τὴν
ἐλευθέρᾳ κ' ἀπὸ τὸν ἑβδομο οὐρανὸ τῆς ἐλευθερίας!
Ἀλήθεια, δὲν ἐπεσπάτησαν ποτὲ ἔπάνω στὰ τα-
πέτα τῆς Γνώσεως!

Τὸ πνεῦμα τοῦ Σωτῆρος των ἦταν γεμάτο τρύ-
παι, κ' ἔβαλενε τὴν τρέλλα τους σὲ κάθε τρύπα
μέσα, αὐτὸ τὸ στούπωμά τους, ὅπου θεὸν τ' ὠνό-
μασαν.

Τὸ πνεῦμα τους ἐπνίγηκε στὴν εὐσπλαγγνία
μέσα, κ' ὅταν πὰ ἐφοσκώσαν καὶ παραφούσκωσαν
ἀπ' τὴν πολλὴν εὐσπλαγγνία, ἔπάνω πάντα ἔπλεε
μιὰ μεγάλη τρέλλα.

Βιαστικοὶ καὶ μὲ φωνὲς ἐσπρωχταν τὸ κοπά-
δι τους κατὰ τὸ μονοπάτι ποῦ βγαίνει γιὰ τὸ
Μέλλον.

Ἀλήθεια, κ' οἱ βοσκοὶ αὐτοὶ ἀνῆκαν μιὰ φορὰ
στὰ πρόβατα!

Πνεύματα μικρὰ κ' ἐδύχωρες ψυχῆς εἶχαν αὐτοὶ
οἱ βοσκοὶ, μὰ, ἀδερφοὶ μου, τί τόποι μικροὶ ἦταν
ὡς τότε κ' ἡ ἐδύχωρες ψυχῆς!

Ἐσημαδεύω μ' αἵματα τὸν δρόμο ποῦ διαβαί-
ναν κ' ἡ τρέλλα τους ἐδίδασκε πῶς μ' αἷμα ἀποδει-
χνε κανεὶ τὴν ἀλήθεια.

Μὰ τὸ αἷμα εἶνε ὁ χειρότερος μάρτυρας τῆς
Ἀληθείης.

Τὸ αἷμα φαρμακώνει καὶ τὸ πιὸ ἀγνὸν δόγμα,
καὶ τὸ μεταμορφώνει σὲ τρέλλα καὶ μίσος τῶν
καρδιῶν.

Κι' ὅταν κανεὶς περνᾶ ἀπὸ φωτιὰ γιὰ τὸ δό-
γμα του.

— Τί σημαίνει αὐτό! Ἐχει πολὺ νὰ κάμῃ,
ἀλήθεια, νὰ βγαίῃ κανεὶς ἀπὸ τὸ ἴδιο του τὸ κά-
ψιμο τὸ ἴδιο του τὸ δόγμα.

Θεομὴ καρδιὰ καὶ καρδιὰ ψυχρὴ: ὅπου αὐτὰ
συναπαιτῶνται ἐκεῖ γεννίεται ὁ ἀνεμοστρόβιλος, σὲ

Λυτρωτής.»

—Μεγαλειότεροι υπήρξαν, αλήθεια, και από πού μεγάλη γενιά, από εκείνους που ο λαός τους κράζει λυτρωτές του αυτούς τους ανεμοστροβίλλους που παρασιτούν!

Και πρέπει αδελφοί μου από μεγαλειότερους παρά ότι ήταν όλοι οι λυτρωτές, να λυτρωθήτε, και να βρθείτε τον δρόμο στην ελευθερία!

Κ' ένα; υπεράνθρωπος δε βρέθηκε ακόμη.

Γυμνός τους είδα και τους δύο τον πιο μεγάλο και το πιο μικρόν άνθρωπον.

Ακόμη μοιάζουμε πολύ άναμσό τους. Αλήθεια και τον πιο μεγάλο τον βρήκα πως ήταν — παραάνθρωπος! —

Τάδε λέγει Ζακρούστρις

(άκολουθεί)

Κοινή Γνώμη

ΜΙΑ ΕΥΧΗ

Φιλτάτε «Νουμά»

Μία και μ'ήκει στα πρωτότυπα έργα ή «Ν. Σακνή» μπορούσε, θαρρώ, να παίξει και κανέν δράμα του αληθινούτου Γιάννη Καμπύση, τους «Κούρδους». λ. χ. πού, κατά την γνώμην μου, στέκεται περισσότερο από κάθε άλλο έργο του στη σκηνή.

Ο κ. Κρηστομάνης... Έλθισμένοντα ήμεις! Μόνο διότι την ρίχνει άλλος την ιδέα αυτή έχει τό κουράγιο ο πειραματάρχης, αυτός κύριος ήρμισε να χτυπή με θυμό τα χέρια του άπάνου στα γονατάκια του και να φωνάζει:

— Δεν τό παίζω!... Δεν τό παίζω!... Να σάσουν δεν τό παίζω!...

Μήπως δεν έχω δικαίω;

Με άγάπη
ΚΩΣΤΟΣ

ΣΥΛΛΟΓΟΜΑΝΙΑ

Άγαπητέ «Νουμά»

Έποχή συλλόγων!! αυτές τές ήμέρας μετ' άπορίας παραταρώ ότι σύλλογοι ιδρύονται, πρόεδροι εξελέγονται, μέλη εγγράφονται και πείψεις διασταυρώνονται, ποίος δε ο σκοπός; γνοστώτατος: αερκοπάνημα και πλέον ούί μά εύλογημένοι μου Ρωμαίοι, δεν βρήκατε άλλη δουλειά να κίμετε παρά μ'ήκατε καλά και σώνει να αναθεωρήσετε τό Σύνηταγμα και να συγκαλέσετε Έθνοσυνέλευσι;

Θά διορθώσετε τό Ρωμαίικο; εϊθε! αλλά μου φαίνεται πολύ δύσκολο, αυτή δε ή φασαρία και ή ενέργεια εϊνε ή νόσος ή άνικτος ήτις κατέχει όλους τους Ρωμαίους; ή φιλοδοξία. Έάν δεν κάνουν τόττα πως θα γραφή τό ένομό των εϊς τας εφημερίδας; πως θα ρεκλημαρισθούν ότι...; εδρασαν ύπέρ του Έθνους;... αυτό το αλλά θα μάς φάη, αλλά δεν τους άφήκαν να φάσουν εϊς ένα σημείον!...

Σας παρακαλώ ποιος από όλους έρήρμισε κατά γράμμα τας διατάξεις του συντάγματος; και φυσικά ούδεις παρά όλοι να κλέψωμεν, να γελάσωμεν ν' άρπάξωμεν να; να, να... θα πητε τώρα γιατί δεν πάμε έμπρός; αυτό άργά θα τό καταλάβετε...

Δυστυχώς, δχι εύτυχώς, εϊνε Δύγονατος και δε τι κάμετε θα εϊνε συγκεχωρημένο από τή ζήσση' εϊν ήτό χιμίννας, τότε...

Έί λοιπόν δεν μά; χρειάζεται όλων μας ένα

φρενοκομείο, άν και όλο τό Ρωμαίικο μεταβλήθη εϊς έα θαύματος εϊς τοιούτον; να ήουάσωμεν;

Ο φίλος σας
ΣΥΝΤΗΓΜΑΤΙΚΟΣ.

ΤΟ ΣΥΝΟΗΜΑ

Φιλτάτε Νουμά

Τώρα πού με τό καλό έτελεώσαν «τ' άποκαλυπτήρια των λογίων» — άχ, γιατί να μη βαστήξουν χρόνι όλόκληροι; — δέχεται γνώμες επάνω σ' αυτά;

Άκουσε μία: Στόις παλαιότερους καιρούς, οι λόγοι μας συνήθιζαν από κάτω από τό κεμένον των βιβλίων των να βάζουν παραπομπές σ'ά ζένα συγγράμματα από τά βίβλια έτύχανε να δανειζούνται τίποτα. Τώρα ή μόδα, ή τυπογραφική; τά κατήργησε αυτά. Έί αυτό και ή έπιφυλλίδα του κ. Προκλή Έλιοπούλου ήμπερει να χρησιμεύση ως ευρετήριο των παραπομπών όλως τής συγγρόνου φιλολογίας μας.

Δεύτερο: Άφού όπως αποδείχθηκε τετραγωνικώτατα, οι περισσότεροι ποιητάι μας ξεγυμνώνουν μαζή με άλλους ξένους, και τον Βερλαίν κατά προτίμησιν, τους επαντάστηκαν όλους αυτούς, παρατεταγμένους στην πλατεία του Συντάγματος κ' έστρατεύοντα; πρής του Έλευθεροδόκη ή του Μπέα τό Βιβλιοπωλείον, με την ένθουσιώδη κραυγήν:

à Verlaine! à Verlaine!

Τίπο; άλλο.

HOMUNCULUS

Η ΓΛΩΣΣΑ ΜΑΣ ΚΑΙ ΤΑ ΚΕΡΔΗ ΠΟΥ ΘΑΧΟΥΜΕ

(Από τή μελέτη του κ. Χαο. Άνδρόγουν: «Η γλώσσα μας κτλ.»

(Συνέχεια από τό ήθ φύλλο).

— Ποίοι μάς άβρουν αυτή τή ζημία.

Τώρα γιατί τήν παθαίνουμε αυτή τή ζημία τό επαιμα και τό ξεδιαλύσαμε προηγήτα. Οι δάσκαλοι με τά κοντά τά μυαλά τους νομίζουν πως άμα θα γράψουνε όπως μιλάμε θα χάσουν αυτοί τό συμφέρο τους, και για να μη χάσουν αυτοί, δεν πένανε τήν καθαρεύουσα στη θάλασσα και δεν τους μ'εί αν θα χάρη ο λαός διακατομάρια και τριεκατομάρια. Δε λέγω πως τό κάνουν όλοι, γιατί πολλοί άπ' τους δασκάλους μας; πού ύποστηρίζουνε τήν καθαρεύουσα έχουν πατριωτισμό και σωστό μέλιστα πατριωτισμό. Και μπορεί να πώ πως τους άγαπώ περισσότερο και από μερικούς πού τάχατες εϊνε δημοτικιστάδες, γιατί γλήγορα θ' αλλάξουνε γνώμη άφού ήγουνε πατριωτισμό. Έίθελα να πώ μερικούς με τ' όνόματά τους, μα δε μπορώ να κάνω για να μη θυμώσουν οι άλλοι. Οι περισσότεροι όμως κινήσανε τό συμφέρο τους, και για τό συμφέρο τους πολεμούν τή γλώσσα πού μιλάμε. Αυτοί λογαριάζουνε πως, άμα θα γράψωμεν όπως μιλάμε θα ήγουν ίσοι με ίσοι με τον λαό, γιατί σοφία αυτοί δεν ήγουνε, κ' αν ήξουν αυτή τήν έπιστήμη κ' ο λαός ήξει τή γλώσσα καλλίτερ' άπ' αυτούς.

Πώς ζημιώνεται άπ' τή καθαρεύουσα και τήν άμάθεια πού φέρνει αυτή σέ όλους μας ο λαός με τους γραμματισμένους μαζή το μαρτυράει ο κ. Κ. Μητσόπουλος (Άκρόπολη 3 του Άη Δημήτρη 1902). Και να τί λέγει με δικά του λόγια: «Εϊς χιλιάδες άνέρχονται οι άνά πάν έτος έκατριζόμενοι Έλληνες και εϊς άγνωστούς μεταδίδόντες χώρας, όπως εν μυρία; στερήσεται κερδίσασιν τον άρτον αυ».

των, άρίνοντες όπισθεν αυτών έργο. χερών χωράν, εφρον και δικ πολλών υπό τού δημιουργού δώρον προκισπέσαν, διαμάρτην να διαβρήψη διπλάσιον και τριπλάσιον ίσως ήρθιμν κατοίκων. Εϊς έκατοντάδας άνέρχονται οι νέοι έκατριζόμενοι άνιμν καιτοι εδαπάνησαν έπασαν τήν πατριάν αυτών περιουσίαν πός άπάκατον διπλώματος, πειρώσι και άναγκάζονται να προτρέψουν εϊς τή δημιουργίον ταμείον γίνόμενοι τελεργρηται, τελεωφίλακες, χωροφύλακες και άτυφύλακες.»

—Τί έχει χρεός να κάνει ή Κυβέρνησι για να μίς γλυτώσση άπ' τού εδαικίλους.

Τώρα τί πρέπει να γίνει; Να τί πρέπει να γίνει. Ο Ιούταρχος λέγει (Άποσθεγγματο βασιλευσ και στρατηγών, Άρταξέρξου 4) πως ένας άνιμνς αυτούσού τού βασιλικά τού ζητούσε μια φορά να κάνει μίαν άδικη δουλειά, άπ' τήν έπα' εϊ έδω; θε κέρδιζε 30,000 δραχειούς. Ο Άρταξέρξος διέταξε τότε τον ταμιά του να τού πλειώσση τί; 30,000 και τού εϊπε: αΐθερα αυτά τά χρήματα, γιατί εϊρώ δεν θα φτωχύνω εϊ σου τά δώσω, μα θα κάνω άδικα αν κάνω έκαίνο πού θέλεις.»

Τό ίδιο πρέπει να κάνει τώρα κ' ή Έλληνική Κυβέρνησι. Πρέπει να καλέση όλους αυτούς που φωνάζουν για τήν καθαρεύουσα, και να δώση άλλωνού 100 χιλιάδες, δραχμής κ' άλλωνού 200 χιλιάδες, κ' έκαίνο πού φωνάζει πού πολλοί άπ' όλους δεν πειράζει να τού δώση και 500,000. Αυτοί πού φωνάζουνε, φωνάζουν όλοι για τό συμφέρο τους, άμα για τήν Πατριά και για τό έθνος, και ήμα έδωμε τή χρυσάφι να γυαλίξη όλοι θα βουλώσουνε το στόμα τους, κ' ή γλώσσα πού μιλάμε δεν θα εϊνε πιά βάρβαρη μήτε χυδαία. Τότε ή Πατριά και τό έθνος θα γλυτώσση εδωκα και δε θα ξανακίσουνε πιά τά έθνηκί μας. Έδωδι και τ' άμνησθήσση πτα δικαιώματά μας.

Με 2 ή 3 εκατομάρια τό πολύ ή Κυβέρνησι μπορεί να μάς ξεμπερδέψη άπ' αυτόνοσ. Έπειτα τί πειράζει, αν πλειώσση ή Ελλάδα για τό έθνος αυτό τό πούσ; Τί πάθει σε κάθε άνθρωπος; Μία δραχμή. Για τό γού του ο Σταυρούλοπουλος κλέρωσε 100 χιλιάδες δραχμής; στον Πανόπουλο. Ο γυϊός του Σταυρούλοπούλου ήξιζε 100 χιλιάδες δραχμής και κάθε Έλληνας; δεν ήξιζε μήτε μιά ύποδραχμή; Άς τήνε πλειώσση κ' εϊ γλυτώσση για πάντα άπ' αυτόνοσ; τού; Πανόπουλους.

Μά μπορεί να θέλουν οι καθαριστάδες και παιδιά να βασανίζουμε, γιατί άμα θα λέμε ή καθαρεύουσα θα λείψουν μιά για πάντα και τά βράσα των παιδιών. Να τί πρέπει να γίνει σ' αυτό τό ζήτημα. Πρέπει να κίνωμε όπως έάκαν οι Άθηναίοι με τον Μίνωα τον παλαιό καιρό. Να τωμωνήσωμε μαζή τους πόσα παιδιά θέλουμε για βασάνισμα κάθε χρόνο και τους; τά δίνουμε ταχτικά στον καιρό πού θα τό ζητήσουνε. Έχουμε κληρο κ' έμεις, και δε πάρουμε τό δικαίό τους. Άντι; να χάρη τή έθνος τά παιδιά του, εϊς χάρη λίγα μονάχα κ' εϊς γλυτώσση τ' άλλα. Μά μπορώ εϊ πώ κανείς; Τί τους πειράζει για να τους δώσωμε τό παιδιά μας τά κακήμια να τά βασανίζουμε; Μήπως τους σκοτώσαμε; κινένα για τους, όπως εϊ Άθηναίοι τό Άνδρόγονο; Δεν τους πειράζαμε τίποτις, μα τώρα επειδή εϊνε συνειθημένοι στο βασάνισμα, εϊς δε βρούνε παιδιά να βασανίζουμε. πού θα στενοχωρηθώμεν, και πρέπει να τους λυπηθώμε και κομμάτακι.

(άκολουθεί)

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

Δ. Ἀροδοῦν ὄσα. Πάλι ἀγά μᾶς ἦρθε τὸ ἄρθρο σας καὶ γι' αὐτὸ θὰ τὸ δημοσιεύσουμε στὸ ἄλλο φύλλο. Στέλιωτέ τα νομτερά, ὡς παρακαλοῦμεν. Ἀλήθεια! Δὲν εἶνε κωφὸς νὰ μᾶς ἀποκαλύψετε πὼς τὸ ἀληθινὸ σας ὄνομα; Ἀναδημοσιεύσαμε στὸ περιεχόμενον φύλλο το ἄρθρου τῆς ἑφημερίδας «Σπάρτη» ὄχι γιὰ νὰ σὲς προκλαμάρουμε, ὡς παραπονοῦνται, ἀλλὰ γιὰτὶ μᾶς ἔειπε γιὰ τὴν τὴν ὄνομα καὶ τὴν ἀλήθειαν ποῦ εἶχε. — κ. Ἀναξαγόραν. Προσοπικά, τὸ εἶπαμε χίλιες φορές, δὲν δημοσιεύομε. Ἄν θέλετε νὰ μᾶς ὡς διατριβή, μάλιστα. Ἀλλὰ τότε πρέπει καὶ τὸ καταβάσετε ἕναν ὄνομα τόνου παρὰ κἄτω καὶ τὸ ἀπογράψετε. Ἔχετε τὴν ἀπαίτησιν νὰ πάρουμε ὄνομα τὴν εὐθύνη πάνω μας, καὶ ἡ ἀφεντὶ σας νὰ καθώσαστε ἕστερα νὰ γελᾶτε μετὰ τὸν ἑαυτὸν μᾶς; — κ. Μουζικάντη. Ἄναγχιτάλαμε στὸ ἄλλο φύλλο τὰ περιεχόμενα τῆς «Κριτικῆς» μετὰ στοιχία τῶν 16 στοιχίων, γιὰ νὰ ποδοῖστρομε στοὺς κυρίους ποῦ τὴν διευθύνουν πὼς ἄδικο ἔχουν νὰ παραπονοῦνται ὅτι τοὺς παραλείπομε ἐπιτήδες τὰ ὀνόματά τους, ὅταν γράφουμε γιὰ τὸ περιεχόμενον φύλλο τους. Γιὰ τὸ ἄλλο δὲν ἔχουν δικαίωμα νὰ ἀντιδρῶν. Ὁ «Νουμάς» δὲν ἐξήγησε νὰ διέξῃ ἀφέντι στὰ Γάλλοι, ἀφέντι εἶνε Ῥωμαῖοι ἐφημερίδα ποῦ τράσκει ἴσα τὸ ὄνομα ποῦ χάραξε ὅτι τὸ πρῶτο φύλλο τὸν χάραξε νὰ ὀνομαζοῦνται ὅτι γιὰ τὴ Ῥωμαῖοι ἄδωκον δάφνη, πολλὰ δὲ λιγώτερον γιὰ τὴν φραντζέζιν. Μήπως θαρρεῖτε πὼς ἀξίζει τὸν κόπο νὰ σὲς ἐμπεριωρότερο γιὰ τέτοια δημοσιχοπράματα; Οἱ κύριοι αὐτοὶ ἄφου ἔβαλαν τὸν κ. Νάσο, μόνον καὶ μόνον γιὰτὶ δὲν ἐδέχτηκε νὰ πάρη καθήκην στὸ ἔθνος τὸν βωλιτζῆ κ. Μαρῖνο, γιὰ τὸν ὅποιον κ' ἔβγαλαν τὸ περιόδικόν τους. βελῆκανε τότε νὰ φάνε καὶ τὸν «Νουμά». Περὰ δόντια ἔχουν — τὸδεξάν ὅσα καὶ μετὰ τὴν πολεμικὴ τοῦ «Ἰδέου» καὶ μετὰ τὸ περιήρησιν κ' ἀλασμάντο Turis Infacta — μὰ πρέπει καὶ λίγο νὰ τὰκονίδουν, πρὶν καταπατοῖστρον στὴ δουλειᾷ αὐτῆ. Τὴν δουλειᾷ μᾶς νὰ τὴν ἀκοῦστρον καὶ ὅταν θὰ ζημιωθοῦν — κ. Καπ. ἰων. Σᾶς εὐχαριστοῦμε ποῦ μᾶς ἔδωσατε νῆσι γιὰ τόσο σπουδαῖο ζήτημα. Ὁ γράψουμε στὸ ἄλλο φύλλο. — κ. Ἀντεθνικόν. Τὸ γράμμα σας στὸ ἄλλο φύλλο. — κ. Α. Ἐωτάραν. Δὲν εἶνε πιά ἐπιταροῦν. Στείλτε τίποτ' ἄλλο καὶ θὰ δημοσιεύω ἐχρησιστρον. — κ. Μάρκον Φαντολῖνον θὰ δημοσιεύω. — κ. Τριστῖνον. Ἄρωστρον, θὰ δημοσιεύω. — κ. Σπετωῖστρον. Ὅσα μᾶς γράψετε γιὰ τὸν ποῦτῃρον συνειργᾷ μᾶς κ. Γιάννην Περγιαλίτῃν ποῦ ὄστρον καὶ ἄγιο. Καὶ ὁ συγγραφεὺς τῆς ἐπιφυλλίδος μᾶς «Ἰσόκαλυπτήρια τῶν λογίων μᾶς» τὸν ἀνέφερον ὡς μὴν ὀνομαζοῦστρον ἐξαφέντι, τῶν ὀλίγων λογίων ποῦ ἐργάζονται εὐθυνοῖστρον, χωρὶς νὰ κλέπτουν ἀπὸ ξένους, ἐβγάλαμε ὅμως τὸ ὄνομα τὸν ἐπιτήδες γιὰ νὰ μὴ φανῇ πὼς ὁ «Νουμάς» ἔγεινε λιμῆρι τοῦ ἀλλολοῦστρον. Ἡ ἐργασία τοῦ Περγιαλίτη μᾶς δὲν ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ προκλαμῆς. — κ. Βάλεν-Στᾶιν. Στὸ ἄλλο φύλλο.

ΣΤΟ ΦΥΛΛΟ

ΤΗΣ ΑΛΛΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

— Η ΓΛΩΣΣΙΚΗ ΒΡΕΪΝΑ ΤΩΝ ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΩΝ (μερικὰ ἐξηγήσεις τοῦ κ. Παύλου Ναρδάνα).
 — «Σύζυγος μασκαράς». Ξεκαρδιστικώτατο διήγημα τοῦ κ. Judas Egrant.
 — «Ὁ Γυναικόκοσμος: Τί ἔχουμε καὶ τί μᾶς λείπει». Ἄρθρο τῆς δ. Ἀροδοῦστρον.
 — «Τὰς λέγει Ζαχαρούστρον» (συνέχεια). κλπ. κλπ

ΣΥΝΟΠΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ 31 ΙΟΥΛΙΟΥ 1903

ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟΝ

	31 Ἰουλίου 1903	30 Ἰουνίου 1903
Τραπεζον	1,483,203.45	1,432,169.72
Εἰς μεταλλικόν		
Τραπεζικὰ γραμματῖα Ἰονικῆς Τραπεζῆς	3,470,750.—	3,366,480.—
» Κερματικὰ » δίδραγμα καὶ μονόδραγμα	5,230,584.—	5,168,880.—
Ἐξωτερ. λογαριασμοί. (Ἀντίτιμον μετὰλ. εἰς τὸ ἔξωτερικόν (Προῖον ἐκδοθέντος Ἐθν. Δαν. εἰς γρ. Ἐλ. Σ. Δρ. 4 οἴο τοῦ 1902	20,925,781.99	21,013,910.03
Δάνειον πρὸς τὴν Ἐλλ. Κυβέρν. ἐπ' ἀναγκαστικῆ κυκλοφ. τραπ. γραμ.	8,571,725.53	9,187,534.60
» » » διδραχμῶν καὶ μονοδραχμῶν	68,778,575.42	69,778,575.42
Ἐθνικῶν δανείων (Εἰς γρ. Δρ. 23,787,836.80 (» τραπ. γραμ. » 30,098,200.—	13,500,000.—	13,500,000.—
Προεξοφλήσεις	53,865,236.80	53,865,236.80
Καθυστερήσεις προεξοφλήσεων	21,232,281.69	20,849,457.69
Δάνεια καὶ ἀνοικτοὶ ληροί ἐπ' ἐνεργῶν χρηματογρ.	2,775,284.30	2,608,667.55
Δάνεια ἐπ' ἐνεργῶν ἐμπορευμάτων	9,574,571.13	10,101,272.22
Δάνεια καὶ ἀνοικτοὶ ληροί ἐπὶ ὑποθήκῃ	214,930.95	350,030.35
Δάνεια εἰς ὄνομα ἑμμενῶν, καὶ λοιπὰ νομικὰ πρόσωπα	50,571,887.34	50,074,800.38
Χορηγήσεις εἰς γεωργικῆς καὶ βιομηχανικῆς	42,455,375.66	43,215,903.26
Καθυστερήσεις χορηγήσεων εἰς γεωργικῆς καὶ βιομηχανικῆς	13,280,708.05	3,354,008.65
Μετοχῆς εἰς ἐγγυροῦς Ἐταιρίας	4,279,307.74	4,164,213.49
Συμμετοχὴ εἰς Τραπεζῖαν Κρήτης	4,060,202.25	4,060,202.25
Τοκομερίδια ἐν γένει	1,500,000.—	1,500,000.—
Καταστήμ. Τραπεζῶν καὶ κηρῶν. ἐξ ἀναγκαστ. ἐκποιήσεων	1,019,071.87	1,105,439.37
Ἀπαιτήσεις ἐπιταρῶν	8,083,797.57	8,085,913.08
Ἐξόδα ἐγκαταστ. (ἰδίως δαπάνη κατασκευῆς τραπέζ. γραμματίων)	2,402,188.17	2,542,988.30
Διόροισι λογαριασμοῦ	1,683,227.84	1,681,011.19
Λογαριασμοὶ τρίτων ἐν τῷ ἔξωτερικῷ	1,409,356.36	1,219,999.65
Λογαριασμοὶ ἑξῆς, συμμετοχῆς Κυβερνήσεως, εἰς κέρδη ἐκ τρ. γραμμ.	2,267,334.13	
Ἐξαγορὰ προνομίου Προνουμ. Τραπεζῆς Ἰππειροσσελλας	1,935,360.—	1,935,360.—
Προμήθεια τροπῆς λαχειοφόρου δανείου (εἰς τραπ. γραμματῖα	1,520,000.—	1,520,000.—
Διόροισι	650,000.—	650,000.—
	153,081.20	792,986.85
ΠΛΗΘΗΤΙΚΟΝ	346,899,831.44	346,125,031.65
Μετοχικὸν Κεφάλαιον	20,000,000.—	
Ἀποθεματικὰ κεφάλαια	13,500,000.—	20,000,000.—
Τραπεζικὰ γραμματῖα ἐν κυκλοφορίᾳ :		13,500,000.—
Ι Διὰ ληροῦν τῆς Κυβερνήσεως	Δρ. 68,778,575.42	
II » » Τραπεζῆς	57,126,282.75	75,904,858.17
Κερματικὰ γραμματῖα δίδραγμα καὶ μονόδραγμα	13,500,000.—	13,500,000.—
Καταθέσεις ἀνευ τόκου εἰς μεταλλικόν	473,606.30	429,221.81
Καταθέσεις ἀνευ τόκου	23,026,748.89	20,044,307.60
Ἐπιταγῆς πληρωτέας	1,089,043.21	767,208.81
Μερίσματα πληρωτέα	893,534.16	2,017,599.16
Κατὰ Δ. Δημοσ. διὰ χορηγήσεων δανείων κατὰ τὸν ΒΦΜ' νόμον	283,749.94	283,749.94
Διεθν. Οἰκ. Ἐπιτροπῆς ληροῦν κατὰ ἐκ δ. Δ. Δρ. 82,644.32 ὑπεργγ. πρὸς. (Εἰς χρὸς. Δρ. 4,116,937.97		
Ἰππηρεσία Ἐθνικῶν δανείων εἰς χρὸς	4,199,582.20	9,114,157.19
» » » Τραπεζικὰ γραμματῖα	43,228.20	157,997.20
Καταθέσεις Δημοσίου εἰς χρὸς	1,278,902.50	2,253,547.20
Καταθέσεις Δημοσίου ἐπὶ τῶν εἰς τραπεζῶν γραμμῶν	606,934.74	933,901.09
Ἐντ. κατὰ Δ. Δημο. εἰς γρ. διὰ τὴν κατασκ. Σ. II Δεμερλή-Συνόρ.	3,500,000.—	55,329.80
» » » Τραπεζικὰ γραμματῖα	8,571,725.53	9,187,564.60
Καταθέσεις Δημοσ. εἰς τραπεζῶν γραμμ. κατὰ τὸν Νόμον ἸΠΠΕ'	6,705,652.66	7,125,269.31
Κατὰ ἔντοκου.	5,406,499.30	5,406,499.30
Λαχειοφόρου δανείου Τραπεζῆς	63,444,472.50	63,081,117.03
Ἰππηρεσία λαχειοφόρου δανείου Τραπεζῆς	47,921,970.—	47,621,970.—
Καταθέσεις Ταμιευτηρίου	1,856,678.—	2,073,700.—
Λογαριασμοὶ τρίτων ἐν τῷ ἔξωτερικῷ	3,384,712.69	3,372,037.62
Διόροισι	1,607,392.36	440,963.98
	144,328.53	
	343,899,422.18	345,776,355.35

Ἐν Ἀθήναις τῇ 7 Ἀυγούστου 1903

Ὁ Διευθυντὴς τοῦ Λογιστηρίου

Δ. Α. ΚΑΡΑΤΖΑΣ